

ŽIVOT PODLE NAŠÍ SPIRITUALITY

Naše Konstituce nám jasně předkládají podstatu naší spirituality i způsob, jak ji máme prožívat. Hned v I. kapitole nám praví:

"Máme zde pod vedením Neposkvrněné Panny a podle jejího Příkladu z lásky následovat Krista v jeho smírné oběti. Zářivým vzorem na této cestě je nám náš sv. Otec František. On z lásky k Ježíši všecko opustil a následoval ho s velkou věrností. Miloval svého Boha - své všecko - opravdu z celé duše, z celého srdce, ze vši mysli a všemi silami. Hluboce se ho dotýkalo, že se lidé od Boha vzdalují, že 'Láska není milována'. Stal se hlasatelem Boží lásky, velkým kajícím a trpělivým a velkým přímělníkem za lidi u Boha...

Duchovním františkánským dědictvím naší kongregace je právě ta láska sv. Františka k Pánu Ježíši, k jeho zneuznávané lásce, a k Neposkvrněné Panně Marii. To je také základem naší spirituality, která jako u sv. Františka záleží v opravdové snaze z lásky se zcela vydat tomu, který se z lásky zcela vydal za nás, a podávat mu smírné zadostučinění za hříchy své i jiných.

Ježíšova vykupitelská Oběť vrcholí na kříži. Proto vnitřní spojení s Obětí kříže, která se ustavičně koná na oltáři, má pronikat a ovlivňovat celý náš život, má být hlavním úmyslem v modlitbě, v odříkání, v naší oddanosti Bohu, v utrpení, má ovlivňovat i naše vztahy k bližním i naši apoštolátní službu.

Tento svůj smírný úkol svěřujeme naší Neposkvrněné Matce, která se svým Synem prožívala oběť jeho pozemského života i Oběť kříže a s ním obětovala sebe samu." Proto i my „zasvěcením sv. sliby klademe oběť svého života jejíma rukama do probodeného Srdce Ježíšova. Chceme být skrze Něho, s Ním a v Něm - jak každá jednotlivá, tak v opravdovém sesterském společenství celá kongregace - jednou a ustavičnou obětí věčnému Otci za sebe i za jiné duše Bohu zasvěcené, zvláště za duše kněžské, i za celý svět." (K I)

„Horlivost ve smírné lásce se musí projevat horlivostí ve službě Církvi a bližním.

Opravdovým prožíváním svého zasvěcení máme přispívat k růstu tajemného Těla Kristova - Církve a k dobru všech jeho údů. Vyprošujeme všem lidem, zvláště duším Bohu zasvěceným, Boží milosrdenství, vzrůst v milosti a setrvání v dobrém, kněžím a apoštolátním pracovníkům Boží pomoc a požehnání.

Na vnějším apoštolátně se podílíme prací ve výchově, výpomocí v duchovní správě pod vedením biskupů a kněží a činností sociálně charitní podle potřeby doby." (K I)

Sílu k plnění našeho smírného účelu čerpáme z Božího slova, z liturgického života, z osobní a společné modlitby a ze života ve františkánském pokání a smíru.

Jádrem našeho duchovního a řeholního života je a musí být Eucharistie - Ježíšova ustavičná smírná oběť.

"Účast při eucharistické Oběti a osobní spojení s Kristem při eucharistické Hostině jsou vrcholnými úkony našeho dne. Celý náš život a naše úsilí má směřovat k tomuto středu." (Pr I)

"Máme posvátný Úkon spoluslavit vědomě, zbožně, dát se formovat slovem Božím, u Stolu Páně čerpat posilu a vzdávat Bohu díky... Máme neposkvrněný Dar obětovat nejen rukama kněze, ale společně s ním, a tak se učit obětovat sebe samy." (SC 48)

Sv. přijímání, v němž se uskutečňuje naše nejužší spojení s Ježíšem, nám umožňuje uskutečňovat ten ideál, že skrze Něho, s Ním a v Ném se stáváme tou obětí úplnou a ustavičnou, jak to vyjadřují i naše Konstituce v III. kap.

„Z eucharistické slavnosti si máme odnášet ducha lásky a oběti. A jako Ježíšova oběť pokračuje i po skončení eucharistické slavnosti, tak má v našem životě pokračovat snaha po spojení s jeho ustavičnou Obětí... Věříme, že snahou o tuto účast plníme neúčinněji své smírné poslání. Vždyť dokonalé zadostučinění a všecka chvála, dík, smír a láska mohou být Bohu Otci vzdávány v jednotě Ducha Svatého jen skrze Ježíše Krista, s Ním a v Ném." (Pr III.)

Proto každá, která přijímá od Pána povolání do naší kongregace, má horlivě toužit a snažit se o živé pochopení účasti v Kristově kněžství. To je základem ducha smírné oběti a svým zasvěcením se chceme snažit tento úkol, k němuž jsou všichni křesťané křtem svatým povoláni, skutečně plnit. Opravdovou snahou o to máme být v Církvi toho živým znamením.

To vyjadřuje i sv. Otec Jan Pavel II. ve své encyklice "Redemptor hominis": „...tím, že nás Bůh přijal za syny, stáváme se „kněžským královstvím“, t.j. získáváme "královské kněžství", čili získáváme účast na onom jedinečném a nezvratném navrácení světa a člověka Bohu Otci, které On, věčný Syn, dosáhl a vykonal jednou provždy."(RH)

Z hlubokého prožití této pravdy našimi sestrami, které budovaly základy kongregace, vyrostl hlavní předmět naší smírné lásky, kterým jsou hříchy kněží a duší Bohu zasvěcených, i naše vlastní hříchy, které zraují Boží Lásku nejvíce."

K prožívání tak velkého ideálu je třeba čerpat sílu, světlo a milost ze života modlitby.

Při liturgické modlitbě se zapojujeme do chvalozpěvu celé Církve a modlíme se jménem všech, kdo se nemodlí, Boha nechválí, kdo mu neděkuje a ani ho už za nic neprosí. Tak se naše liturgická modlitba stává naším společným oficiálním úkonem smíru. (Srov.K III)

Ve vnitřní modlitbě, které věnujeme každý den jednu hodinu, se učíme především poznávat a milovat Boha a spojovat se s ním. Upravujeme své smýšlení a jednání podle zásad Evangelia, aby náš život byl svědectvím, že milujeme Boha i své bratry a sestry a s láskou jim sloužíme.

V modlitbě sv. růžence každý den a v pátek při křížové cestě se snažíme především sledovat, jak důsledně plní Pán Ježíš a jeho přesvatá Matka s ním to vykupitelské a smírné poslání. Snažíme se od nich učit prožívat své smírné povolání a vyprošujeme si od nich k tomu světlo a sílu.

Snahou o dobrou modlitbu nabýváme postupně ducha modlitby. Ale k tomu je třeba všemožně si navykát konat všechno s vnitřním klidem, bez chvatu a nepokoje. Víme, že čím více jsme spojeni s Bohem, tím lépe, pozorněji a obětavěji pracujeme. Chvat ničí ducha modlitby a práci neprospívá. Proto se máme snažit při každé práci zůstat uvnitř klidné, čisté a volné a nezapomínat, že Pán je nám nablízku a nechce, abychom se od něho odloučily. (srv. Pr III)

Víme, že na modlitbě v řeholním životě mnoho záleží. Našemu duchovnímu životu velmi

prospěje, když si při nejbližší vnitřní modlitbě před Pánem Bohem zpracujeme, co nás mezi dnem rozrušilo, zarmoutilo, sklíčilo, pokořilo, nebo když pozorujeme, že v některé věci uhýbáme milosti. Snažíme se před Bohem uznat svou chybu, vzít na sebe její následky a podle možnosti ji napravit. Při pokoření a zklamání je nejlépe hledat klid v Bohu a ve spojení s ním, jen aby on byl spokojen. Tak nejlépe spolupracujeme s Boží Láskou, která tím vším na nás neustále pracuje.

Duch modlitby působí, že všechno, celý život prožíváme v živé víře před všudypřítomným a milujícím Bohem a ve spojení s ukřižovaným Spasitelem.

Pro pochopení ducha smíru a pro hlubší porozumění bolesti Srdce Ježíšova máme Svatou hodinu ve čtvrtek od 23. do 24. hodiny v noci. Sv. hodina je božského původu. Kristus Pán ji sám žádal od sv. Markety Marie Alacoque. Krásnými a dojemnými slovy jí popisoval smrtelnou úzkost svého božského Srdce v zahradě Getsemanské: „Tehdy trpělo mé Srdce víc než po celý můj ostatní život. Byl jsem opuštěn nebem i zemí, obtížen hříchy všeho lidstva před svatostí Boží, která mne drtila, nehledíc na mou nevinnost a dala mi pít hořký kalich spravedlivého Božího hněvu. Zdálo se mi, jako by Bůh zapomněl, že je mi Otcem, aby usmířil svou spravedlnost. Byla to bolest podobná bolesti, kterou cítí hříšná duše před soudným stolcem Božím, když ji Boží spravedlnost vrhá do propasti.“

Věříme, že v našem svatostánku dlí týž Kristus Pán, který trpěl v zahradě Getsemanské. Nyní je ovšem oslaven a nemůže trpět. On však je Bůh. Před ním není minulosti ani budoucnosti. Naši nynější snahu ho potěšit přijímá tak, jako bychom mu ji poskytovaly tehdy v jeho smrtelné úzkosti. Tehdy toužil nás mít u sebe. Smutně pravil apoštolům: „To jste nemohli ani hodinu se mnou bdít?“ (Mt 26,40) Místo potěchy našel u nich jen to, co jeho božské Srdce u lidí vždycky nachází: netečnost a nevděk za svou lásku.“

Naše smírné poslání nám ukládá milou povinnost, abychom v těch těžkých chvílích s ním bděly a aspoň poněkud se s ním dělily o jeho utrpení soucitem a lítostí, abychom se spojovaly s jeho bolestí, obětovaly ji Bohu Otcí na smír a prosily o smilování. Když někdy nejsme pro únavu schopny modlitby, přece se máme snažit u Krista Pána vytrvat a spojovat svou únavu s jeho utrpením. Nekonáme sv. hodinu, aby nám při ní bylo dobře. Kristu Pánu tehdy dobře nebylo. Svatá hodina má být pro naše charisma zvlášť charakteristická.

Naše smírná láska má sílit také životem ve františkánské kajícnosti.

Naše Konstituce nám praví v III. hl. č. 43: „Zvláštní kající cvičení se nám neukládají. Budme si však vědomy, že život ve františkánské kajícnosti a závazek smíru od nás vyžaduje větší ochotu k odříkání a obětem, které jsou nutné k věrnému prožívání zasvěcení Bohu v každodenním životě.“

Proto máme nejen svědomitě zachovávat naše řeholní předpisy a denní pořádek, ale máme být ochotny k obětem a sebezáporu, kterých vyžaduje radostné a harmonické soužití v komunitě. V duchu smíru přijímáme trpělivě a odevzdaně z ruky Boží vnější i vnitřní utrpení a nemoci. Povinnosti a práce, i namáhavé a obtížné, se snažíme konat svědomitě, ochotně a trpělivě.“

Společný život je velké pole pro lásku a oběti z lásky, jen když chceme ty příležitosti vidět a využívat je. Máme vnášet do našeho sesterského společenství radost duše, spojené s Bohem. Každá má uvědoměle a nezištně dávat svůj přínos k tomu, abychom byly opravdu rodinou v Pánu. K tomu je nutné, abychom jedna druhou přijímaly s pochopením a respektovaly originalitu druhých. Vždyť Bůh nás také přijímá každou takovou, jaká je. Musíme počítat s lidskými slabostmi a omezenostmi u sebe i u druhých, ale také důvěřovat vždycky v přetvořující sílu milosti Boží. Trpělivá, shovívavá, ohleduplná láska a mlčení v pravý čas pomáhá nejlépe k vytvoření a zachování atmosféry pokoje a jednoty ve společenství. (Podle Pr. IV)

Jednota a pokoj jsou hodnoty, které je třeba vysoce hodnotit a přinášet pro ně oběti.

I toto chápeme jako Úkon smíru. Právě v dnešní době je to tak časové a potřebné. Jednota je vrcholem a cílem smíření v Ježíši Kristu. Právě k úsilí a oběti pro jednotu je nám velkým povzbuzením výzva, kterou se na všechny věřící obrací Sv. otec Jan Pavel II. ve své encyklice „Tertio millennio adveniente“. Právě naše charisma smíru žádá, abychom si to zvláště vzaly za své. Sv. otec praví: „Je správné, aby Církev, zatím co se druhé tisíciletí chýlí ke konci, s jasnějším vědomím vzala na sebe hříchy svých synů ve vzpomínce na všechny situace v průběhu dějin, kdy se vzdálili od ducha Kristova a jeho evangelia, a namísto svědectví života poskytovali světu podívanou na způsoby, myšlení a jednání, které byly skutečně formami protisvědectví a pohoršení. I když je Církev pro své spojení s Kristem svatá, nikdy nepřestává konat pokání před Bohem a před lidmi za své vlastní hříšné syny... Církev tedy nemůže překročit práh nového tisíciletí, aniž by zároveň nepobízela své syny, aby se v pokání očistili ode všech omylů, nevěrností, nedůsledností a zpozdilosti... Je nutné to napravit a prosit přitom usilovně Krista za odpuštění.“

I když je tato výzva určena pro všechny věřící, jsme jistě v první řadě povolány charismatem smíru dát na tuto výzvu konkrétní odpověď. Papež zde promlouvá jako pastýř a prorok a nemělo by cenu, kdyby on - hlava putující Církve - prosil Pána o smilování a činil pokání za hříchy synů Církve, kdyby tělo - Církev ve všech svých údech - se k němu nepřipojilo.

Protože chceme stát papeži po boku, učinily jsme každý čtvrtek „dnem smíření“ v tom duchu. Především při sv. hodině, o níž byla výše zmínka, kdy si připomínáme krvavý pot Ježíšův, prolitý za hříchy všech dob, se spojujeme se smírem Sv. otce... a to každý měsíc na určitý smírný úmysl.

Podle možnosti osobně nebo společně se snažíme toto téma poznávat, abychom věděly, zač se máme vlastně modlit a obětovat. Než, se začneme modlit a odprošovat za viny minulosti a současnosti a prosit o smilování, hledáme stopy a kořeny těchto hříchů ve svém vlastním srdci. Tak naplňujeme slova Písma sv.: „Proto jsi vložil do našich srdcí bázeň, abychom vzývali tvé jméno a tebe velebili ve svém vyhnanství, neboť jsme odvrátili své srdce od veškeré nepravosti svých otců, kteří proti tobě hřešili“ (Bar 3,7) Ve vlastním srdci se, musíme odvrátit od stop hříchů a prosit za odpuštění všeho povyšování nad druhé, prosazování vlastních názorů bez lásky, nesnášení originality a jedinečnosti druhého a mnoho dalších zárodků zla, které

máme ve svém srdci jako kořeny hořkosti. Jinak by mohly být naše modlitby neplodné a abstraktní, bez hlubšího dopadu na náš osobní život i život Církve a bez ovoce neustálé snahy o obrácení, ke kterému Pán jasně vybízí. Své modlitby chceme ukončovat prosbou, aby Pán na odkryté rány vnesl svou uzdravující moc a aby to, co se hříchem od něj oddělilo, se zase k němu vrátilo.

Snad se může někomu zdát, že zabíháme se svým charismatem příliš daleko a že tomu vlastně ani opravdu nerozumíme. To uznáváme. I mezi námi se při obnovové generální kapitule ozvaly takové hlasy a návrhy, abychom si spiritualitu vyjádřily jednodušeji. Generální kapitula, když uvážila, kolik sester ten ideál v minulosti opravdu žilo a kolik síly dalo právě toto charisma sestrám v těch nejtěžších dobách, když sestrám byla vzata činnost, domy, byly postaveny do nezvyklého prostředí a k nezvyklé práci a útočilo se na jejich povolání, tehdy gen.kapitula rozhodla: "I když jsme slabé a ubohé, nemáme práva ideál, který Pán Bůh naší řeholní rodině svěřil, nějak oslabovat. Máme povinnost předat jej neztenčený, čistý, neoslabený budoucím generacím. A jsme jisté, že Pán Bůh si zase vychová duše, které jej budou opravdově, s pochopením prožívat."

Zůstává pravdou, co nám říkali exercitátoři: "Takové charisma nezanikne. A kdybyste je nežily vy, Pán Bůh je dá jiné řeholní rodině. A je jisté: Čím víc se to žije, tím víc se to chápe, a čím víc se to chápe, tím víc se to žije." Milosti Boží jistě žádné sestře scházet nebude. Záleží jen na spolupůsobení každé jednotlivé.

Jsme si vědomy, že duch smíru je něco velkého a svatého, co nikdy plně nepochopíme a tím méně to dokonale uskutečníme. Ale proto nám Boží Láska dala naši Neposkvrněnou Matku, která dobře zná slabosti svých dětí i jejich povinnosti a úkoly, k nimž podle vůle Boží mají dospět.

V ní máme vzor pro své úsilí líbit se Bohu čistotou srdce a úmyslů. Její příklad nás učí, jak máme v každodenním životě velkodušně a s láskou odpovídat svým FIAT na požadavky Boží vůle a na projevy Boží lásky. Ona nás učí upírat svůj pohled na Ježíše, věčnou smírnou Oběť, a spojovat se s ním. Vede nás, abychom jako jeho snoubenky měly pochopení pro zájmy jeho božského Srdce. Pak nás nic nezmate a obstojíme věrně za všech okolností.

I když je naše kongregace nyní velmi oslabena personálně i hospodářsky, přece důvěřujeme, že Pán Bůh si dovede své dílo zachovat a přivést k rozkvětu a že si vzbudí a pošle duše, které pochopí a budou žít svěřený smírný úkol. Kéž jej s pomocí Boží a pod vedením Neposkvrněné Panny žijeme v pokoře a vděčnosti a v nezlomné důvěře!

Láska a smír Srdci Ježíšovu skrze Neposkvrněné Srdce Mariino!

Zkratky:

K - kongregační Konstituce

D - kongregační Direktář

Pr - Každodenní praxe duch. a řeh. Života

RH - Redemptor Hominis

TMA - Tertio millennio adveniente